

Ágh István

Egy vérengzés emlékképe

A sárból rakott halmon fekvő holtak,
miként még élve, maguk mentségére
a golyózapor elől odabújtak,
a fényképen mint nyulak terítéke,
ahol két űzött vad hiánya látszik,
valami istenadta bátorsággal
a mentőangyal a sortűzön átvitt,
füstbe rejtett, és láthatatlan szárnyalt
velem az alagsorig, nem emlékszem
az útra, mely nem tudtam, hova torkoll,
ha lépésenként kivégezhetnének,
mint lövöldében lettem volna célpont,
de rám előbb még célozni se kellett,
minden golyó talált a zsúfolt téren,
ahogy már üres helyünkre is lőttek,
mint egy hullákkal határolt térképre.

A túlélés ünnepélye

Túlélvén a fegyver vérengzését,
tagjaimban öröm áradt széjjel,
gerincemen hegedült szerencsém,
mint egy lány az ölelő kezével,
így váltottam földi üdvösségre
pusztulásom, ha már megmaradtam,
repülésre lettem volna képes,
elhagyni a várost a magasban,
sántítottam, mégis égbe szálltam,
míg a pince szájáig elértem,

még mélyebbről tört föl kiáltásom,
édesanyám tudja meg, hogy élek,
hatvanhatszor ittam áldomást rá,
de közel már haladékom vége,
magas korom minden boldogságát
megfizettem fiatalon, vérrel.

Három csapás

Járvány, háború, aszály,
együtt a három csapás,
az agg próféták sötét
jóslata valóra vált,

ami régen véget ért,
mint üstökös visszatér,
s bennem ismétli magát
a sápadt életveszély,

lángoló skarlátba vált
szúzi bőrömön a láz,
alig éltem valamit,
s megálmodtam a halált,

a szomjasok odakint
kutat ástak, van-e víz,
a föld túlsó oldalán
jutnak ki a tengerig,

kint a globális aszály
csörömpöl, akár lánc,
őszül, sárgul, feketül
a keményre sült világ,

vascsövéből rám tüzelt,
aki ellen tüntetek,
a vereség szégyenét
kitört vérem mossa le,

most kollektív büntetést
kap az is, aki csak él,
nem keresi az okot,
hamis bíróság ítél,

gőgös istentagadók
háta mögött van az Ur,
azért irányítanak,
absztrakt algoritmusok,

dúl a ragály, jár a tank,
kibírhatatlan a nap,
a tette kész rémület
légiói rajzanak,

maga miatt veszik el
ez a közömbös tömeg.
jobb, ha nem tudjuk, mi lesz
nélküled és nélkülem.

Ezért áldoztam véremet?

Ötvenhattól hatvanhat év
süllyedt a mélybe az idén,
kútba estek a jelszavak,
Vesszen Gerő, Ruszkik haza,

de a lábam még bizsereg,
folytatja az aknarepesz,
amíg a haladék kitart
fájdít a halottak miatt,

magamon nem sajnálkozom,
csak a világot vádolom,
nem éppen a sortűz okán,
csak az utolsó szó jogán.

Ezért hullattam véretem,
mikor a remény vezetett,
miközben a forradalom
úgy hullott le, akár a lomb,

emléke tiltott vagy szabad,
zászlónk mindig lukas maradt,
szakadékká mélyült a kör,
s leszáll az űr, akár a köd,

bár győzött, ami elbukott,
nem az, ami a célja volt,
minden szálat összekuszált
a vér nélküli változás,

a forma majdnem ugyanaz,
amíg becsapnak a szavak,
abból fakad a hatalom,
amiből gyúlik a vagyon,

az egymás ellen felkelő
gyűlölet országosra nő,
s ameddig egyensúlyban áll
a jó s a rossz, korhadva fáj.

Ezért áldoztam véretem?
már kimondani sem merem,
látván az elsimult közönyt
a megjelent tagok között,

mindegy már, hogy a férfi, nő
lelketlen szívkereskedő,
ki, mikor sírni kell, röhög,
és meg sem halt, már üdvözül.

Én nem ezért a közegért
éltem, aki magának él,
boldogít végül annyi év,
amennyit életem kimért.